

HARPER ST. DŽORDŽ
ĐAVO I NASLEDNICA

ZABAVNA BIBLIOTEKA

KNJIGA BR. 112

ĐAVO I NASLEDNICA

NASLEDNICE ZLATNOG DOBA, KNJIGA DRUGA

Naslov originala

HARPER ST. GEORGE

THE DEVIL AND THE HEIRESS

THE GILDED AGE HEIRESSSES, BOOK TWO

Copyright © 2021 by Harper Nieh

All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2022.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2022.

Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ

Urednik MAJA KESER

Prevod ELENA DIMOV

Lektura MARINA BAGI

Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER

Štampa MARGO-ART, BEOGRAD

Tiraž 1.500

ISBN 978-86-7928-451-8

www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.

ĐAVO
I
NASLEDNICA

HARPER ST. DŽORDŽ

Mladinska knjiga
BEOGRAD

*Za moje roditelje,
jer su celog života podsticali
moju ljubav prema
čitanju i pisanju.*

Volim vas.

Prva poglavlje

Skлонost zlu u svom privatnom životu u kombinaciji sa gađenjem prema onima koje je smatrao inferiornim činilo je lorda Lucifera potpuno neprikladnim za nju. To, međutim, nije sprečilo naslednicu da bude fascinirana njime.

V. LENOKS, AMERIKANKA I
LONDONSKA SEZONA

LONDON,
MAJ 1875. GODINE

„Zabavite me, moj lorde, i recite mi zašto želite da se oženite mojom ćerkom.” Grizvold Krenšo, američki industrijalac, sedeo je za svojim velikim stolom od mahagonija, arogantno prekrštenih ruku na stomaku, sa cigarom stisnutom između svojih blistavih zuba, i očima koje su bile puki prorezi snishodljivosti. Bio je čovek siguran u saznanje da je držao svu moć u ovim pregovorima.

Nerviralo je to što je prokleta budala bila u pravu.

Kristijan Halston, grof od Lija, bio je naviknut na privilegije. To je značilo da se od njega nikad nije tražilo da odgovara na pitanja ili čak da ih vrlo često postavlja. Informacije su mu bile darovane kao pokloni umotani u zlatni papir. Međutim, mudar čovek sa privilegijama znao je da je korisno malo se poniziti s vremena na vreme, ili mu je barem tako rečeno.

Prisiljavajući svoju vilicu da se opusti, rekao je: „Mislim da je to samo po sebi razumljivo. Gospođica Krenšo je...”

Krenšo se nagnuo napred i istrkao cigaru iz usta. „Prelepa. Kulturna. Obrazovana. Izvinite, moj lorde, ali upoznao sam svoju ćerku, i svestan sam njenih mnogih kvaliteta. Pitam Vas zbog čega ste zainteresovani za njenu ruku.”

Izgleda da se ponižavanje još uvek nije završilo. Što je bilo razumljivo kada se imalo posla sa bogatim Amerikancem i njegovom ćerkom, pretpostavljao je Kristijan. Da budemo pošten, smatrao je da je londonska sezona jedan od najglupljih rituala nametnutih modernom čoveku. Sve je to bilo besmisleno brbljanje i neiskreno laskanje, koje se završavalo time što su muškarci vodili kući svoje neveste. Cela stvar bi se mogla sažeti u nedelju dana kada bi svi bili iskreni u vezi sa tim. Bilo je dobrodošlo otkriće to što je Krenšo želeo istinu, a ne dodvoravanje.

Kristijan je mogao da kaže istinu. „Veoma sam zainteresovan za njeno bogatstvo.”

Krenšo se iscerio, a bordo koža je zaškripala kada se zavalio u svojoj stolici, napregnuvši opruge. „Sada pravimo pomak.” Tečnost boje ćilibara zakovitlala se u njegovoj čaši dok ju je podizao, ukazujući na to da bi Kristijan trebao isto da uradi sa identičnom čašom koju je dobio po dolasku, nekoliko minuta ranije. Kristijan je poslušao i pustio da mu piće sklizne niz jezik.

„Zbog čega su Vam potrebna novčana sredstva? Dugovi, moj lorde?”

Ton koji je koristio stariji čovek ukazivao je da je deo „moj lorde” bio opcionalan. Da li je Kristijan uopšte želeo ovog čoveka za svog tasta? Ne, prokleta nije. Zatvorio je oči i zamislio Vajolet. Prelepu Vajolet sa svojom tamnom kosom, mlečnobelom kožom, očima boje čokolade, i hrpom novca koja je dolazila uz nju. Mogao je ovo da uradi. Nakon nekog vremena će, ipak, postojati okean između njega i Krenšoa.

„Nema dugova.” Oni su bili rešeni kada je Kristijan nasleđio grofovstvo sa dvanaest godina.

Kada je saznao da je njegov otac ostavio svoju malu ušteđevinu svojoj ljubavnici i njihovoj zajedničkoj deci, Kristijan je rado prodao sve što nije bilo zašrafljeno ili neophodno i nije se dvaput okrenuo. Time se postarao za očeve dugove. Klub Montagju, koji je otvorio sa svojim polubratom, Džekobom

Tornom, i prijateljem, vojvodom od Rotsilda, pružio mu je fin prihod.

Krenšo je podigao obrve do linije kose.

„Zaprepašćujuće. Verovao sam da je većina vas aristokrata insolventna.”

Kristijan se suzdržao da ne pokaže gađenje prema ovom neotesanom razgovoru o novcu. Čovek je imao svako pravo da veruje u to, i bilo je neke istine u tome. Skoro svaki ugledan plemić u Londonu tražio je jednu od njegovih ćerki. Rotsild – više ne Sterling, od kada je prihvatio svoj položaj vojvode – već se dokopao starije ćerke, mada njihova veridba još uvek nije bila objavljena.

„Konsolidovao sam pre nekoliko godina kada sam dobio nasledstvo. Porodično sedište u Saseksu i moj dom u Belgraviji su u radnom stanju.” Mada su im očajnički bile potrebne popravke, jer su rente u Amberli parku jedva pokrivale neophodan minimum da bi mesto funkcionisalo.

„Pa onda, to je pohvalno.” Krenšo je uzeo još jedan gutljaj svog pića. „Smem li da pitam za šta Vam je potreban novac?”

„Posedujem malo imanje u Škotskoj. Blajtkirk. Nasledio sam ga sa majčine strane, i ima sentimentalnu vrednost. Skoro se desio požar, tako da zahteva mnogostruko renoviranje.” Godine vežbanja su učinile da mu glas zvuči benigno. Nije bilo naznake činjenice da mu je dom bio beg od oca, koji je bio rešen da mu napravi pakao od života.

Da je njegov za dlaku izbegnut gubitak otvorio bunar bola s kojim se radije ne bi suočavao. Stariji čovek se nakezio kao da ne veruje sasvim da bi samo imanje bilo vredno supruge. „Njeno bogatstvo će obezbediti više od toga, moj lorde.”

Kristijan je nagnuo glavu u znak priznavanja te činjenice. „Da, hoće. Siguran sam da ću to dobro iskoristiti. Iako nisam insolventan, moje dedovsko imanje, Amberli park, cedi moja primanja. Tamo bih napravio neka poboljšanja. Štaviše, zainteresovan sam da pribavim nekoliko investicija. Za početak, imam udeo u...”

Pre nego što je stigao da elaborira, Krenšo je rekao: „Zauzaviću Vas tu, moj lorde. Kao što znate, ja sam industrijalac. Kao takav, nije mi dovoljno da svojoj ćerki pronađem

odgovarajućeg para, već i da u međuvremenu pazim na interese Železare Krenšo. Da budem veoma iskren, više muškaraca može da ispuni to drugo, nego ono prvo”.

Kristijan je zurio u čoveka. Pravila bračnih pregovaranja su bila malčice izvan njegovog opsega budući da nikad nije razmatrao da uzme suprugu pre pustošenja Blajtkirka, jer je bio rad da dozvoli da grofovstvo pređe na dalekog rođaka. Međutim, bio je gotovo siguran da bi nevestin najbolji interes trebao barem malo da prevagne u odnosu na biznis. „Govorite li da Vam treba kandidat koji može da donese poslovne poduhvate u Železaru Krenšo?”

„Baš tako. Idealan bi bio neko ko naiđe na odobravanje naše Vajolet, naravno, ali ko može da pruži prilike za proširenje Železare Krenšo. Sada kada smo na početku uspostavljanja naših operacija ovde, pa, svet je otvoren za nas.” Njegove ruke su klizile kroz vazduh u glatkim potezima, imitirajući otvaranje pretpostavljene kapije u svet. Oči su mu poprilično blistale od pohlepe.

„Poput Rotšilda.” Kristijan je znao da je glavni razlog zbog kojeg je Krenšo podsticao i čak tražio Rotšildovo interesovanje bila njegova titula, i vrata koja je ta titula mogla da otvori u Parlamentu. Biti u srodstvu sa vojvodom koji je voljan da zastupa Krenšoa kompaniji bi obezbedilo neometan pristup železnicama koje su se gradile u Indiji.

Krenšo je suzio pogled ka njemu. Niko izvan porodice nije trebao da zna da je Rotšild pratio njihovu stariju ćerku, Avgustu, u Ameriku. Kristijan je, međutim, bio sa Rotšildom kada se on dao u svoj lud juriš ka Krenšoovoj iznajmljenoj gradskoj kući pored trga Grosvenor kako bi je zaprosio, samo da bi našao svoju voljenu spremnu da otplovi. Pratio ju je do Liverpula i taman na vreme se ukrcao na njen brod. Brod je i dalje bio u putu, što znači da niko ne zna kako se to odigralo, mada je Kristijan nagađao da će se par venčati veoma uskoro.

„Da, poput vojvode.”

„Ja imam uticaja sa svojim sedištem u Domu lordova”, rekao je Kristijan iako mu se u stomaku stvarala praznina. Nije mu se dopadalo u kom pravcu ide ovaj razgovor.

Krenšo je bio prepređen čovek. S omogućenim pristupom Parlamentu, tražio bi još neku prednost.

„Naravno, moj lorde, i to nije beznačajno.” Prizvuk utehe se prikrao u Krenšoov glas. Kristijanu se nakostrešila kosa na potiljku. Biće odbijen. „Veoma smo polaskani Vašim interesovanjem.”

„Ali imate drugu ponudu.” Bolju ponudu. Kristijan je toliko jako stegnuo vilicu da su ga zboleli kutnjaci. Nije namerao da izgubi Vajolet zbog drugog muškarca. Bio je opčinjen njome od njihovog prvog susreta. Ako je bio primoran da izabere suprugu, onda bi to bila ona.

Krenšo bi napravio grimasu da nije bio toliko naviknut na napete pregovore. Kristijan je video da mu se na izrazu lica zadržao poriv za time. Uglovi njegovih usana su se malo izvili nadole, a oči su mu se uozbiljile. „Ništa nije finalizovano, ali je na stolu primamljiva ponuda, da.”

„Ko je u pitanju?”

„Pa, sad, ne bih želeo bilo šta da odajem pre nego što stvari budu dalje napredovale.”

Kristijan je preturao po sećanjima, pokušavajući da se priseti svakog muškarca koji je ikada obratio pažnju na Vajolet na raznim balovima kojima je morala da prisustvuje. Lista je bila skoro beskrajna, jer je ona bila naslednica i bila je prelepa. Iako je njena starija sestra, Avgusta, trebala da bude glavna tema sezone, i jeste dobila svoj deo udvarača, Vajolet je bila ta koja je pridobila većinsku pažnju. To je bilo delimično zbog toga što je gospođa Krenšo bila veoma aktivna kada je u pitanju vođenje Vajolet na svaki mogući društveni događaj. Delom je to bilo zbog toga što su svi znali da je Avgusta učena žena koja je više bila zainteresovana za rad u porodičnom biznisu nego što je bila zainteresovana za udaju. Štaviše, javno je tvrdila da nije bila zainteresovana da se uda u skorije vreme. Dok Rotšild to nije promenio.

Vajolet je, s druge strane, bila prefinjenija, više onakva kakva se očekuje da bude jedna žena aristokrate. Ispod njene hladne spoljašnjosti vrebala je vatra koju je vešto skrivala. Većina je zato verovala da bi ona bila poslušna. Kristijan je znao da ne bi, ali ju je ipak želeo. Možda zbog toga. Dopadalo

mu se to kako ga je gledala pravo u oči umesto da se ustručava pred njim. Ona bi ga izazivala, a ako bi svakodnevno morao da bude suočen sa suprugom, zašto da ne doraste tom izazovu?

„Šta Vam je obećao?”

Krenšo je dramatično uzdahnio kao da nije želeo više da otkriva, ali da nije imao izbora. Ponovo se osmehnuo, uvežbanim osmehom koji je trebao da bude umirujući. „Prava na minerale.”

Jedna od mnogih stvari koje Kristijan nije imao da ponudi. „I daćete svoju ćerku u zamenu za prava na minerale?” Osmeh mu nije nestao, ali se toliko brzo ohladio da se skamenio. „Vi biste hteli da je dam za manje.”

Tuše. „Ja bih hteo da joj predstavite sve moguće opcije i da joj dozvolite da izabere.”

„Mislite da ste Vi bolja opcija, moj lorde?”

„Normalno. Znam da sam dobio neku vrstu reputacije. Mora da ste čuli glasine.” Žene. Devijantnost u spavaćoj sobi. Nasilne tuče i opšti razvrat. Kristijan je pomno posmatrao Krenšooovo lice za bilo kakvu reakciju na njegovu smelost da spomene ovu temu. Nije je bilo. Krenšo je bio dobar u onome što radi. „Žene”, elaborirao je Kristijan.

Krenšo je žustro klimnuo glavom. „Žene umeju da budu dramatična stvorenja. Ne opterećujem se previše njihovim reakcijama.”

„Ipak, uveravam Vas da su glasine preuveličane.” Na primer, tračevi su tvrdili da mu je jedan besan muž slomio nogu. Da ga je muž zaskočio u mračnoj uličici. Kao da je on bio toliko neoprezan. „Budite sigurni, nikada ne bih izložio Vašu ćerku opasnosti.”

„Ne zanima me tvoja vernost. Vajoleć će naučiti da je muževljev privatni život njegova lična stvar.”

„Onda ste zainteresovani samo za materijalnu dobit?” Reči su mu bile neobično gorke na jeziku.

Krenšo se nasmejao i ustao, naslonivši cigaru o ivicu kristalne posude. „Sigurno ću imati na umu Vaš predlog.” Što je značilo da neće.

Dođavola. Kristijan nije imao šanse da parira proketoj poslovnoj ponudi kada je došao naoružan samo titulom,

šarmom i divljenjem prema čovekovoj ćerki. Pogrešno je pretpostavio da bi poslovna potreba koja je išla uz brak bila rešena sada kada je zajednica starije ćerke bila gotovo sigurna.

Kristijan se digao na noge i sačekao da prođe predvidiv bol koji ga je presekao kroz članak pre nego što je uhvatio svoj štap i pratio Krenšoa do vrata. „Onda mi barem recite kome da čestitam što je osvojio njenu ruku.”

Krenšo je nakrivio glavu. „Ne mogu da kažem.”

Kristijan je stegao pesnicu oko glave srebrnog jastreba na vrhu svog štapa, ali je nametnuo lenji ton glasa. „Ne možete da kažete?”

„U redu.” Krenšo se kezio poput dečaka koji se najeo slatkiša. „Reći ću samo da možete posetiti Devon i diviti se mojoj voljenoj ćerki kasnije ovog leta.”

Ver. Bled i slab. Mora da je bio on, jer je njegovo porodično sedište bilo u Devonu i činilo se da je uvek bio pri ruci kada su sestre Krenšo bile u pitanju. Čovek-dete nije mogao da se održi stojeći na umereno jakom naletu vetra, a ne naspram ljutog udvarača koji je bio rešen da ima Vajolet. Nažalost, problem neće biti rešen pesnicama u bokserskom meču. Baš šteta.

A da se doda so na ranu, Ver je bio samo vikont. „Radujem se tome.” Kristijan je pozeleo ugodan dan čoveku koji ga je činio besnim, i pošao ka prednjem stepeništu kao da nije bio odbijen od strane čoveka čiji su nedavni preci bili nitkovi i lopovi.

Nije imao sumnje da bi on bio bolji izbor za Vajolet Krenšo. Iritirala ga je činjenica da je njegov nedostatak sredstava bila jedina stvar koja je sprečavala da ona bude njegova.

Ver je bio glista. Čovek ne bi znao šta da radi sa ženom poput nje. Držao bi je sakrivenu na svom imanju, opravdano se bojeći da bi je bolji muškarac preoteo od njega. Kristijan bi je, međutim, držao na svetlosti. Dozvolio bi joj da priređuje onoliko zabava koliko joj srce ište i da uživa u odlascima u pozorište koliko god želi. Plesala bi, i flertovala i radila sve što je društveno prihvatljivo za novopečenu nevestu, ali bi bila njegova, i nijedan muškarac ne bi bio dovoljno glup da prekorači granice. Tu bi mu u prilog išla reputacija koju su stekle njegove pesnice.

Njegova stara povreda noge se rasplamsavala po hladnim, kišnim danima, ali je inače bila puka smetnja koja je izazivala

jedva primetno šepanje. Nosio je štap u slučajevima kada je bilo neophodno preterano stajanje, ili za nasumične neravne pločnike ili šljunkovite staze. Stepenice su bile još jedan problem. Koliko god da se trudio, kretanje njima je bilo sporije nego što je želeo i zahtevalo je upotrebu dobro postavljenog gelendera. Danas je, međutim, bio zahvalan na zadržavanju dok je silazio dole. To mu je dalo vremena da primeti najlepší i najneverovatniji glas koji je ikada čuo. Čuvši ga, to mu je odmah pomoglo da bes nestane.

Odmah je prepoznao da je Vajolet pevala. Meka promuklost u njenom glasu koji se prolamao kroz zatvorena vrata bila je nepogrešiva. Prijatna jeza mu je prošla kroz kožu i niz kičmu.

Dok je stigao do podnožja stepenica, bilo je gotovo, zamenjeno laganim tapšanjem. Vajolet je nešto rekla, ali joj je glas bio suviše prigušen da bi razaznao reči. Usledio je smeh. Vrata muzičke sobe su se otvorila, i služavka je pohitala napolje, ostavivši vrata iza sebe poluotvorenim.

Pristojan čovek bi nastavio da hoda i ne bi se zadržavao dok bi prolazio pored delimično otvorenih vrata. Osmehnuo bi se na kikotanje koje se rasipalo iz sobe i požurio na svoj sledeći sastanak. Svi su znali da Kristijan nije bio pristojan čovek. Imao je reputaciju ozloglašenu po nepristojnim stvarima.

Zastao je pred odškrinutim vratima, zaplenjen vrtlogom bleđožute boje i podignute kestenjaste kose koja je pohitala pored otvorenih vrata. Nije mu bilo vidljivo ženino lice, ali, kao i sa glasom, znao je da je to bila Vajolet. Jednom je pljesnula rukama, ukazujući ostalim debitantkinjama njenih godina da posvete pažnju sledećem izvođaču. Nije mogao da vidi jadnu devojkicu koja je započela sledeću pesmu, ali joj je glas bio strašno visok. Šteta što je morala da nastupa nakon što je Vajolet uskomešala nešto u njemu. Vajolet nije stala na drugi kraj sobe direktno u njegovoj liniji pogleda. Sve mu je stalo zbog nje.

Iz profila, bilo je očigledno da joj je nos bio možda suviše grub za njene nežne crte lica, i da su joj usta verovatno bila previše široka, ali su sveukupno bili savršeni. Tapkala je stopalom uz muziku, zbog čega se osmehnuo, jer nimalo nije bilo ispravno. Rub njene haljine se vijorio dok je vrh njene

cipele radio ujednačenim ritmom. Pratio je podrhtaje tkanine do njenog uskog struka i zagrljaja bledožute boje preko njenih grudi, koja se završavala naboranom kragnom oko vrata. Željan da još jednom pogleda u njen profil, nastavio je pogledom ka gore, a srce mu je zamalo stalo u grudima kada se par ljutih crnih očiju zagledao u njegove.

Usta su joj se iskrivila od nezadovoljstva.

Dvaput je sreo Vajolet. Prvi put su ih predstavili na balu i na kratko su razmenili ljubaznosti. Smatrao ju je šarmantnom i privlačnom. Drugi put je to bilo pre nekoliko dana kada je došao u ovu kuću sa Rotšildom u njegovom poduhvatu da ponovo osvoji njenu stariju sestru. Tada su razmenili reči. Neprijatne reči.

Vi, rekla mu je baš u ovom hodniku.

Zašto ste ovde?

Zato što volim vatromete, odgovorio je.

Izgledalo je kao da je bila spremna da ponovi njihovu razmenu reči dok mu je prilazila. Uhvativši vrata, pogledala je u hodnik, tako primetivši lakeja na vratima, pre nego što je dozvolila da joj pogled padne na Kristijana. „Lorde Li”, rekla je niskim glasom, dajući mu glatku hrapavost koja mu je prijatno zujala u ušima. Elegantna obrva se podiže u znak pitanja i ona izađe iz sobe, zatvorivši vrata za sobom. „Kakvo iznenađenje što Vas ponovo vidim ovde”.

„Gospođice Krenšo”. Nakrivio je glavu. „Čini se da ne mogu dugo da ostanem po strani.” Zadirkirao ju je samo da bi video kako crveni od nezadovoljstva.

Oči su joj sevnule od ljutnje. „Kakve smo mi sreće, moj lorde.” Njen ton je implicirao suprotno.

Nije bila iznad toga da pokaže svoja osećanja, iako je bila dovoljno prefinjena da ih obavije ljubaznim rečima. Godine su prošle otkad je osetio ovakvu iskru zainteresovanosti kada je razgovarao sa ženom. Uprkos svojim najboljim namerama da to zadrži u sebi, oteo mu se smeh.

Vajolet je otvoreno zurila u njega. „Nalazite humora u tome?”

„Samo sam razmišljao o tome kako veoma uživam u našim susretima.”

Imala je milosti da pocrveni, jer se nesumnjivo prisetila koliko je bila ljuta tokom njihovog razgovora ovde, u ovom hodniku. Greškom je verovala da je Rotšild bio neveran njevoj sestri i nije krila svoje razočarenje.

Umesto da bude dobar prijatelj i da se zalaže za Rotšildov slučaj, Kristijan ju je pecao.

Progutavši knedlu, pitala je: „Želite li nešto, moj lorde?”

Tebe. Celu tebe.

„Upravo odlazim sa sastanka s Vašim ocem”, rekao je umesto toga.

„Ah, molim Vas onda, ne dozvolite mi da Vas zadržavam.”

Vrtlozi ćilibarskog plamena svetlucali su iz dubina njenih smeđih očiju. Ne, odlučio je tada i tamo, Ver je neće imati.

Bila je suviše dobra za takve kao što je on. Nagnuvši glavu, rekao je: „Prijatan dan, gospođice Krenšo”.

„Prijatan dan, moj lorde.” Otvorila je vrata i vratila se u sobu.

Prešao je hodnik, svestan težine njenog pogleda na njegovim leđima kada je očekivao da odmah zatvori vrata između njih. Lakej mu je otvorio vrata, ali umesto da izađe napolje, Kristijan se okrenuo da je pogleda. Gledala je u njegova ramena, a pogled joj se polako spuštao niz njegova leđa. Sjaj privlačnosti u njenim očima bio je nepogrešiv.

Pocrvenela je kada je shvatila da ju je uhvatio i žustro je zatvorila vrata između njih.

Zurio je u lakirano drvo nekoliko otkućaja srca. Znao je, jer je osećao svaki dok mu je krv jurila kroz telo. Razgovor s njom je uvek imao efekat da ga učini svesnijim sebe, a manje svesnim svega oko njega, osim nje. Bilo mu je drago do kojih daljina je već otišao da bi pridobio njenu ruku, daljina koje nisu bile preterane, ali će na kraju biti vredne toga.

Lakej se najzad nervozno nakašljao. Dok je Kristijan koračao ka svojoj kočiji, odlučio je da će zaobići njene roditelje u svom pohodu da je osvoji. Bili su protiv njega, tako da je imalo mnogo više smisla da pride ženi lično.

Neće biti lako s obzirom na nepovoljan utisak koji je stekla o njemu zahvaljujući Rotšildu, ili možda načuvši glasine o njegovoj prošlosti, ali prevazići će sve to. Jednostavno će pronaći i pružiti joj ono za čim joj srce žudi. Zatim će biti njegova.